

ПОСВЕТА.

Ми нисмо били никад равнодушни:
и ми имамо срце које боли
и душу што плаче;
па ипак ведри, тихи и послушни,
све што још имамо у нама да воли,
све што нас се таче:
даћемо на жртву тој највећој Тајни...

Били смо пуста и луда играчка
у рукама које што хоће све могу.
Сад нас, можда, све то тишти. Али, тачка.
Ми знамо колико речи мало вреде.
А и нашто, најзад? Боље, боље ћути,
и пусти да тихо све ствари побледе
и у миру дођу последњи минути.

Снови од свиле које опет ткамо,
сироте мале, миле паучине,
одлазе, ево, и сад на све стране
да траже тихе и предобре дане,
вечери златне, зоре насмејане,
детињство, љубав, усне распеване.
Али ми знамо: свуд чекају тмине.